

eller Andet i Bevillingen, det er ikke en Gjennemgaaen af de enkelte Poster paa et Endringsforslag, nei, det er Hovedbetragtningen af Rigsdagens Bevillingsmyndighed, der er saa forskjellig mellem Ministeren nu — det har jo ikke været saa tidligere — og os, og under Hensyn til denne Hovedforskjæl, under denne Hovedsynsvinkel maa vi altid betragte vore Forhandlinger om dette Spørgsmaal overfor den ærede Minister. Fremdeles fremsatte den ærede Minister en Række af Betragtninger om, hvilke sørgelige Ting der vilde ske ved Lukningen af Theatret. Der vilde være 516 Personer, som maatte gaa deres Vej; Mange maatte lide Mangel paa Understøttelse og deslige; Hensynet, det moralske Hensyn, til Københavns Kommune var frentet, og meget mere Deslige. Dette har aldeles ikke været fjernt fra Flertallets Læntegang. Vi have ikke næret Tvivl om, at der foruden de Forhold, disse mødende Forhold, som vi have antydnet i Begrundelsen af vort Endringsforslag i Betænkningen, vilde være mangfoldige andre, som burde afhjælpes, hvis en virkelig Nødløsgørelse af Theatret skulde finde Sted; men jo flere Ulykker og Ulemper der er forbundet med Gjennemførelsen af dette Forslag, jo mere maa de afstrække den nærværende Minister fra at gaa ind paa det, fra at tage det Ansvar paa sig at gennemføre det. Det er altsaa kun for saa vidt en Bestyrrelse, en yderligere Forstærkning af det Middell, der anvendes, jo mere man kan paapege, at det har mange, mange flere Ulemper end dem, der ere anførte i Betænkningen, thi det er ikke fjernt fra Flertallet; men vi maa sige: Ansvar for Gjennemførelsen af disse Forholdsregler som tilvise ikke til at hvile paa os, men paa den, der paatager sig at komme igennem med en saadan Finantslov, som man tænker sig, at denne bliver. Dersom den ærede Minister føler sig tilfreds med at kunne gaa ind paa en saadan Finantslovs Gjennemførelse, bliver det hans Ansvar, ikke vort. Vi have sagt: Vi have ikke dette til Hensigt, men kun at bane Veien for en Bestyrrelse, til hvilken vi kunne have mere Tilid. Dette gjør det temmelig ufornødent nærmere at omtale Indvendingerne mod de enkelte Punkter i selve Endringsforlaget, men jeg skal dog omtale dette med et Par Ord. Hvad angaar det første Punkt om Tilskudet til Driften, 15,000 Kr., da fandt Ministeren det ubilligt, at man i dette Tilfælde ikke satte 36,000 Kr. Man har troet, at det var almindelig erkjendt, at den Betalingsmaade af de $\frac{3}{5}$ i det første Fjerdegaard af Finantsaaret er baseret paa den Betragtning, at man da trænger til noget større Indtægter for at bestrejde Udgifterne i de døde Sommermaaned, og at man derfor er gaaet til at fastsætte Indbetalingen i Theaterkassen fra Statskassen paa denne Maade; men da disse Udgifter erstattes paa anden Maade, er det ikke fornødent at tage dette Hensyn til Indbetalingerne, saa at man kunde

dele, som vi have gjort, Theateraaret i fire Dele og tage $\frac{1}{4}$ af Tilskudet, 15,000 Kr. Med Hensyn til Pensionerne har Udvalgets Flertal ikke tvivlet om, at der var Et og Andet at rette, hvilket ogsaa fremtræder udtrykkelig i Betænkningen, hvor Beløbet antages at kunne sættes til $\frac{2}{3}$ af det og det Beløb, idet forskjellige Beregninger ved Pensionernes Ansættelser naturligvis have maattet forbeholdes. Med Hensyn til Lønningen af det Personale, der er antaget med Opfigelse, vil Spørgsmaalet om, hvorvidt det, vi her have nævnet, kan slaa til, bero paa, til hvilket Tidspunkt den Finantslov var færdig, som indeholdt en saadan Bestemmelse med den Hensigt, at den skulde gennemføres; det vil afhænge af dette Tidspunkt, og af at den paagældende Minister, som tog imod Finantsloven og paatog sig Ansvar for at gennemføre disse Foranstaltninger, betimeligst mulig opsigde de Vedkommende. Efter dette noget senere paa Aaret, hvad jeg ikke veed, kan det blive noget for lidt, efter det noget tidligere, kan det vistnok blive tilstrækkeligt efter det Beløb, der i Statsvegnskabet er angivet at være anvendt til dette Diemed. Der er dernæst et lille Beløb, som den ærede Minister opholdt sig særdeles omstændelig ved, nemlig 750 Kr., som han fandt ud skulde kunne blive 2 Kr. pr. Individ. Den ærede Minister maa formentlig have glemt, at det er hans eget Forslag, vi have taget op; den ærede Minister forlanger for hele Aaret til det samme Diemed 1,000 Kr. og vi have taget $\frac{3}{4}$ deraf eller 750 Kr., og efter Gramers Regnebog er dette rigtigt. Den ærede Minister kritiserer altsaa sit eget Forslag, idet han kritiserer vort, der angaar akkurat det Samme som hans, nemlig nogle enkelte, nu afstedigede, tidligere underordnede Betsjente ved Theatret, som Ministeren ifjor fik 1,000 Kr. til for at hjælpe en lille Smule, og disse enkelte Personer have vi villet skulde beholde denne lille Understøttelse, ogsaa efter at Theatret var lukket. Ministeren veed godt, at det er hans eget Forslag, hvoraf vi have taget og opført $\frac{3}{4}$, og saa stiller den ærede Minister det op, som om det var derigjennem, at vi vilde afgjøre Spørgsmaalet om, hvorledes han skulde faae de 2—300 Mennesker understøttede, som han vilde paatage sig at afstedigede. Ja, kunne den Slags Betragtninger hjælpe den ærede Minister ud over de Vansteligheder, der her ligge for ham, saa skal jeg ikke misunde ham dem. Hvorvidt der vil behøves lidt Mere eller lidt Mindre til Supplerling af enkelte Pensioner, til Theatrets faste og løse Giendele osv., skal jeg ikke sige. Man ser, hvorledes Forslaget er kommet frem. Det er tre Fjerdedele af det, der er opført i Finantsbudgettet for et helt Aar, som bevilges meddelt, idet Theatret maa udrede den ene Fjerdedel til 1ste Juli, og her have vi saa opført af disse Udgifter de øvrige tre Fjerdedele. At der er Vansteligheder med Underdomsforfølgelseskontoren og mangfoldige af den